

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupeného JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem se sídlem Táboritská 23, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2012, čj. OAM-36/LE-BE02-PA03-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2012, čj. 48 Az 14/2012 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2012, čj. OAM-36/LE-BE02-PA03-2012, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, čj. 48 Az 14/2012 – 34, zamítl.

3. Podle krajského soudu žalovaný postupoval při zjišťování stavu věci i hodnocení důkazů v souladu se zákonem. Mezinárodní ochranu nelze udělit proto, že by po návratu na Ukrajinu žalobce dostal jen špatně placenou práci, ani proto, že by vycestováním byly zpřetrhány vazby žalobce k nemocné družce. Rozhodnutí žalovaného nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, čj. 9 Azs 11/2009 – 99, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaný proto správně zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou.

4. Soužití s družkou nebylo podle krajského soudu ani důvodem hodným zvláštního zřetele, pro který by bylo možné udělit humanitární azyl. Muselo by se jednat o dlouhodobý intenzivní vztah, nejčastěji o rodinu s dětmi, kdy by byla zcela vyloučena možnost následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby a možnost začlenění do života společnosti v zemi původu.

5. Závěrem krajský soud připomněl řadu žalobcových porušení zákonů České republiky. Žalobce přicestoval do České republiky s turistickým vízem, avšak s úmyslem zde zůstat a pracovat. Po skončení platnosti víza a ztrátě cestovního dokladu zde pobýval nelegálně, nenahlásil místo svého pobytu, neměl sjednáno zdravotní pojištění a opakovaně nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

7. Stěžovatel namítl, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci. Stěžovatel žije rodinným životem se svou družkou H. K., se kterou se seznámil v roce 2008 a se kterou sdílí společnou domácnost. H. K. je vážně nemocná, trpí epilepsií a z důvodu silných záchvatů je odkázána na pomoc a dohled druhé osoby. Nemoc provází také stavy bezvědomí, při kterých H. K. utrpěla různá poranění. V poslední době došlo k vážnému zhoršení jejího zdravotního stavu. V září 2012 byla umístěna na jednotku ARO v nemocnici v Příbrami, kde se musela podrobit operaci z důvodu neprůchodnosti střev. Poté byla umístěna na jednotku JIP, kde byla několik týdnů ve vážném stavu, nemluvila a téměř nikoho nepoznávala. Nyní se H. K. nalézá v Masarykově léčebně dlouhodobě nemocných v Dobříši. Stěžovatel dojíždí za svou družkou každý den. Jako důkaz stěžovatel přiložil lékařské zprávy nemocnice Příbram ze dne 29. 3. 2012 a ze dne 21. 9. 2012 a potvrzení Masarykovy léčebny ze dne 29. 10. 2012.

8. Stěžovatel zdůraznil, že své družce poskytuje veškerou potřebnou péči a je jedinou osobou, která se o ni stará. H. K. je na stěžovateli životně závislá. Pokud by byl stěžovatel vyhoštěn, došlo by k citelnému zásahu do jeho rodinného života. Také pro H. K. by odcestování stěžovatele znamenalo vážnou újmu a psychické strádání. Zpřetrhat jejich vzájemné pouto by bylo podle stěžovatele nelidské.

9. Dále stěžovatel podotkl, že v zemi původu již nemá žádné vazby, ani příbuzné. Tato skutečnost brání jeho integraci na Ukrajině.

10. Krajský soud pochybil, pokud se nevypořádal s tvrzeními stěžovatele, která upřesňovala skutkový stav. Soud pouze zopakoval rozhodnutí žalovaného a bez obsáhlejšího odůvodnění se s ním ztotožnil. Dopustil se tak stejného pochybení jako žalovaný tím, že nevyšel z úplného skutkového stavu.

11. Dále krajský soud nesprávně tvrdil, že stěžovatel uvedl v protokolu ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPA-14286/ČJ-2012-000022, který byl proveden v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatele, že „*na území České republiky nemá příbuzné, přátele ani osoby, který by na něm byly závislé a následně svou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil jedinou skutečností, a to intenzivním dlouhodobým vztahem ke své družce, se kterou plánuje společnou budoucnost*“. Tvrzení krajského soudu je v rozporu s obsahem protokolu, ze kterého naopak plyne konstantnost výpovědí stěžovatele.

12. Stěžovatel dodal, že v nedávné době došlo k výraznému posunu v posuzované věci, protože Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, zrušila správní vyhoštění stěžovatele rozhodnutím ze dne 27. 8. 2012, čj. CPR-7847-5/ČJ-2012-9CPR-V214.

13. Žalovaný ani krajský soud dostatečně neodůvodnili, proč považovali rodinný život stěžovatele za nevěrohodný a nespadající pod rozsah čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Vycestování stěžovatele by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy, a tedy i s mezinárodními závazky České republiky. Stěžovatel byl proto přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany (viz např. rozsudek ze dne 28. 4. 2009, čj. 9 Azs 11/ 2009 – 99).

14. Stěžovatel tvrdil, že toto nesprávné posouzení mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení, protože mu bylo upřeno právo na věcný přezkum a jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalovaný navíc vydal napadené rozhodnutí během tří dnů od podání žádosti. V tak krátké lhůtě se žalovaný nejen nemohl seznámit s navrhovanými podklady, ale ani provést jakékoliv dokazování. Stěžovatel byl přesvědčen, že uvedl důvody rozhodné pro posouzení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Procesní postup žalovaného krajský soud vyhodnotil nesprávně.

IV.

15. Žalovaný zdůraznil ve vyjádření ke kasační stížnosti, že Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 27. 8. 2012 zrušilo rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Stěžovatel proto není v současné době omezen uspořádat si své vztahy podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dále žalovaný setrval na stanovisku, že skutečnosti uvedené stěžovatelem nelze považovat za důvodné ve vztahu k § 12 až § 14b zákona o azylu. V době vydání rozhodnutí žalovaného nebyla zjištěna objektivní hrozba vážné újmy pojící se s návratem stěžovatele na Ukrajinu.

V.1

16. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu

přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

17. Kasační stížnost může být přijatelná mimo jiné tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

18. V nyní posuzované věci stěžovatel tvrdil v kasační stížnosti nové skutkové okolnosti, které podle jeho názoru mají podstatný dopad na posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Obecně platí, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

19. Ve věcech mezinárodní ochrany však Nejvyšší správní soud shledal, že mohou existovat výjimečné okolnosti, které odůvodňují prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Bude tomu tak tehdy, pokud až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí vyšly najevo skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany a soud neshledal dostatečné záruky, že (1) tyto skutečnosti budou posouzeny v novém správním řízení z hlediska respektování norem, které mají aplikační přednost před procesním pravidlem § 75 odst. 1 s. ř. s., a že (2) žadatel bude mít možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu (viz rozsudky ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 Azs 15/2010 – 76, a ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 131).

20. Zmiňovaná rozhodnutí se vztahovala k čl. 2 a čl. 3 Úmluvy, zdejší soud považuje za potřebné objasnit, zda by k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. (za výše uvedených podmínek) mohlo dojít také v případě, že by hrozilo porušení čl. 8 Úmluvy. Otázku možného prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. je dále třeba posoudit vždy individuálně, ve vztahu ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. S ohledem na rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 8. 2012 a na konkrétní skutková tvrzení stěžovatele doložená listinnými důkazy Nejvyšší správní soud nemohl v úplnosti vyjít pouze ze své předchozí judikatury, proto přijal kasační stížnost k věcnému projednání.

21. Aniž by soud předjímal důvodnost kasační stížnosti, přihlédl při posouzení přijatelnosti také k tomu, že právě díky těmto skutkovým tvrzením a důkazům se kasační stížnost stěžovatele odlišuje od typických případů, v nichž *prima facie* nedošlo k porušení práva na respektování rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, usnesení ze dne 31. 8. 2012, čj. 8 Azs 22/2012 – 31, či usnesení ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Azs 20/2012 – 47).

22. Kasační stížnost je přijatelná.

V.2

23. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

24. Kasační stížnost není důvodná.

25. Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudky čj. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 8. 6. 2011, čj. 2 Azs 8/2011 – 55). S ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal při posouzení této otázky žalovaným ani krajským soudem zásadní pochybení, která by způsobila nezákonnost jejich rozhodnutí.

26. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného života a otázku nuceného vycestování cizince či neudělení pobytu, Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen, (2) rozsah vazeb na smluvní stát, který hodlá cizince vyhostit nebo který neudělil cizinci pobyt, (3) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (4) „*imigrační historii*“ dotčených osob, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (5) důvody veřejného pořádku, (6) zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že v dané zemi cizí státní příslušník pobývá nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý (viz např. rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva and Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 5. 9. 2000, *Solomon proti Nizozemsku*, stížnost č. 44328/98, a ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95). Zejména naplnění posledně zmiňovaného kritéria zpravidla vede k závěru o neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, či ze dne 9. 11. 2000, *Andrey Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99), ale existují výjimky, kdy i v takovém případě převáží zájem cizince, aby nebyl vyhoštěn (viz např. *Nunez proti Norsku*). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

27. S ohledem na výše uvedená kritéria Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění žalovaného i krajského soudu vztahující se k čl. 8 Úmluvy a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu za dostatečné a souladné se zákonem.

28. Žalovaný se zabýval dlouhodobostí a intenzitou vztahu stěžovatele a jeho družky, stupněm integrace stěžovatele v České republice i možností jeho zpětné integrace na Ukrajině. Za rozhodnou okolnost žalovaný považoval dlouhodobý nelegální pobyt stěžovatele a skutečnost, že stěžovatel si musel být vědom nezákonnosti svého pobytu na území České republiky v době, kdy navázal a rozvíjel vztah se svou družkou. Stěžovatel proto musel počítat s tím, že jeho pobyt i rodinný život mohou být kdykoliv ukončeny. Dále žalovaný neshledal překážku v tom, aby H. K. následovala stěžovatele na Ukrajinu. Je zřejmé, že žalovaný vyšel z kritérií, která stanovil Evropský soud pro lidská práva. Tyto

argumenty stěžovatel v žalobě nevyvrátil, krajský soud proto nepochybil, pokud se ztotožnil s napadeným rozhodnutím žalovaného.

29. Stěžovateli lze přisvědčit pouze potud, že krajský soud chybně interpretoval záznam výpovědi stěžovatele v protokolu sepsaném Krajským ředitelstvím cizinecké policie ze dne 1. 2. 2012. Podle krajského soudu stěžovatel nedostál povinnosti vypovídat před správním orgánem pravdivě, pokud uvedl do protokolu, že v České republice nejsou osoby, které by na něm byly závislé, ale zároveň odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu intenzivním dlouhodobým vztahem ke své družce. Ze zmiňovaného protokolu vyplývá, že stěžovatel sice odpověděl záporně na otázku, zda se na území České republiky nachází osoba, vůči níž má stěžovatel vyživovací povinnost nebo ji má v péči a tuto povinnost nebo péči o ni nelze zajistit jiným způsobem. Na následující otázku, zda má v České republice nebo v Evropské unii osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného nebo soukromého života, ale stěžovatel odpověděl: „*Ano, je to má družka H. K.*“. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozpor mezi výpovědí stěžovatele v rámci řízení o správním vyhoštění zaznamenané v protokolu ze dne 1. 2. 2012 a důvody, které stěžovatel uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci však zdejší soud nepovažuje uvedené pochybení krajského soudu za natolik závažné, aby způsobilo nezákonnost jeho rozsudku.

30. Dále Nejvyšší správní soud vážil, zda je v posuzované věci namístě přihlédnout k novým skutkovým okolnostem, které stěžovatel tvrdil a doložil až v řízení o kasační stížnosti. Již výše zdejší soud připomněl, že soudy obecně vychází při přezkumu rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Kogentní procesní pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. ovšem může být prolomeno jinou normou, která požívá aplikační přednosti (viz rozsudky čj. 5 Azs 15/2010 – 76, čj. 5 Azs 3/2011 – 131, srov. také nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, a ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05).

31. Zmiňovaná rozhodnutí zdejšího soudu se týkala aplikační přednosti čl. 2 a čl. 3 Úmluvy a z nich vyplývající zásady „*non-refoulement*“. Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od tohoto závěru ani v případě čl. 8 Úmluvy, který má na základě čl. 10 Ústavy rovněž aplikační přednost. Tento závěr podporuje také skutečnost, že ESLP rozhoduje podle skutkových okolností v době řízení před tímto soudem (pokud daná osoba nebyla dosud vyhoštěna) jak v případě čl. 2 a čl. 3 Úmluvy, tak v případě čl. 8 Úmluvy. Opačný přístup by podle ESLP způsobil, že ochrana poskytovaná Úmluvou by byla pouze teoretická a iluzorní (viz rozsudek ze dne 20. 9. 2011, *A.A. proti Spojenému království*, stížnost č. 8000/08, bod 67).

32. Soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud (1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení (srov. rozsudky čj. 5 Azs 15/2010 – 76 a čj. 5 Azs 3/2011 – 131).

33. O splnění první a druhé podmínky není pochyb. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie bylo vydáno dne 27. 8. 2012, tedy po vydání rozhodnutí žalovaného (i rozsudku krajského soudu). Také k závažnému zhoršení zdravotního stavu družky stěžovatele došlo až v průběhu řízení o kasační stížnosti. Je tedy zřejmé, že stěžovatel nemohl uplatnit tyto skutečnosti ve správním řízení.

34. Podle Nejvyššího správního soudu je v posuzované věci splněna i třetí podmínka. Skutečnosti tvrzené a doložené stěžovatelem by mohly mít vliv pro posouzení možnosti udělit stěžovateli doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

35. Z hlediska posouzení možného porušení čl. 8 Úmluvy je významné především rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 8. 2012, které zrušilo správní vyhoštění stěžovatele právě proto, že by vyhoštění stěžovatele bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života. Ředitelství služby cizinecké policie uznalo, že stěžovatel má trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s občankou Evropské unie (H. K.), se kterou sdílí společnou domácnost, a uzavřelo, že na stěžovatele je třeba hledět jako na rodinného příslušníka občana EU. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se totiž ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí obdobně i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

36. Podstatnou novou skutečností je také výrazné zhoršení zdravotního stavu družky stěžovatele. Stěžovatel sice již ve správním řízení uvedl, že jeho družka je v invalidním důchodu a trpí epilepsií. Toto tvrzení doložil potvrzením polikliniky v Příbrami ze dne 16. 6. 2011, podle něhož *„pacientka je sledována na neurologické ambulanci pro záchvatové onemocnění, které vyžaduje dohled druhé osoby*". Závažnost zdravotního stavu své družky ale tvrdil a doložil až v řízení o kasační stížnosti. Skutečnost, že se družka stěžovatele nachází ve vážném stavu v léčebně dlouhodobě nemocných, by mohla mít vliv na posouzení jednoho z rozhodných kritérií vztahujících se k čl. 8 Úmluvy – (ne)možnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu.

37. Nejvyšší správní soud však neshledal splnění čtvrté podmínky. V řízení o udělení mezinárodní ochrany totiž žadatel může podat opakovanou žádost, pokud splní podmínky přípustnosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud nepochybuje, že případná nová žádost stěžovatele by byla přípustná vzhledem k povaze skutečností, které stěžovatel nově namítal v řízení před soudem, a vzhledem k tomu, že tyto skutečnosti mají oporu v listinách, které stěžovatel předložil soudu v průběhu řízení (srov. rozsudek čj. 5 Azs 3/2011 – 131).

38. Bude pochopitelně pouze na stěžovateli, zda se rozhodne podat novou žádost o mezinárodní ochranu. Z rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 8. 2012 vyplývá, že stěžovatel podal žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem EU. Řízení o této žádosti je v současné době přerušeno z důvodu řízení o nyní posuzované kasační stížnosti. Výsledek řízení o povolení k přechodnému pobytu Nejvyšší správní soud nemůže nijak předjímat. Soud nemůže

předjímat ani výsledek případného nového řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud se však stěžovatel rozhodne podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o skutečnosti, jež vyšly najevo v řízení před Nejvyšším správním soudem, žalovaný bude povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou. Tento závěr zdejší soud považuje za dostatečnou záruku, že nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení, proto neshledal důvod k prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) a nepřistoupil k posouzení důvodnosti nově uvedených skutečností.

39. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

40. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. února 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu